

OTTHONUNK AZ EGYHÁZ

A péceli katolikus egyházközség hírlevele
Pécel, XVI. Évfolyam 25. szám, 2022. június 18.

Hát ez csúcs!... és forrás?

A II. Vatikáni Zsinat *Sacrosanctum Concilium* kezdetű liturgikus konstitúciója a szentmisére használja a „csúcs és forrás” (vö. SC 10) kifejezést, melyet én most az úrnapi körmenetre bátorkodom alkalmazni, annak apropóján, hogy most van Krisztus Szent Testének és Vérének főünnepé ünnepi szentmisével és a körmenettel, melyben a liturgia és a népi jámborság ötvöződik, hosszú évszázadokra létrehozva az „*Eucharisztia iránti tisztelet központi magját*” (A népi jámborság és liturgia direktóriuma no. 160). Érdemes azonban föltenni a kérdést, hogy ma minek a csúcspontja ez a körmenet és mi fakad belőle a magunk és mások számára.

Kezdjük egy kis történelemmel. Az ünnep mai pontos neve tehát Krisztus Szent Testének és Vérének főünnepé, amelyet a római és néhány vele egyesült egyház ünnepel a Szentháromság vasárnapját követő csütörtökön (vagy néhány országban, mint például nálunk is, az azt követő vasárnapon).

Maga az ünnep középkori eredetű, a 13. századból származik. Létrejöttéhez két tényező járult hozzá. Egyrészt, ebben a korban tapasztalhatunk egy hangsúlyeltolódást az Eucharisziával kapcsolatban. Az érdeklődés már (és még) nem az Eucharisztia megünneplésére és nem is a szentáldozásban megtapasztalható Jézussal való egyesülésre irányult (nem is áldoztak akkoriban, csak jobb esetben évente egyszer, mert egyfajta kóros méltatlanság tudat uralkodott a népen), hanem a szentmise után is megmaradó jelenlétre és a szent színek szemlélésére. Az volt tehát a fontos, hogy lássák az Oltáriszentséget, nem pedig az, hogy magukhoz is vegyék, vagy aktívan bekapcsolódjanak a nép számára egyébként érthetetlenül folyó miseliturgiába. A Krisztussal való találkozás tehát az Ő Szent Testének nézegetését jelentette. Praktikus és érthető okokból az érdeklődés kizárólag a Szentostya felé irányult, mert könnyen láthatóvá lehetett tenni, ellenben a kehelyben lévő és könnyebben meg is romló borral. (Habár az Egyház mindig is hitte, most is hiszi és hinni fogja, hogy mindkét szín alatt, együtt és külön-külön, a teljes Krisztus van valóságosan jelen az Oltáriszentségben.) Ezért vezették be egyébként pont ebben az időben, 1200 körül, először Párizsban, az Úrfelmutatást, hogy a mise alatt lehessen látni a Szent Kenyeret. Ebből a korból maradt meg a misén való csengetés szokása, melynek célja az volt, hogy a mise alatt egyébként minden mással foglalkozó embereket figyelmeztesse, hogy most kell nézni, nehogy lemaradjanak az Úrral való találkozásról. Ugyanebből az okból alakultak ki aztán túlzásnak számító gyakorlatok is, melyeket a II. Vatikáni Zsinatot követő liturgikus reform kiigazított, mint például a „Szentséges misék” gyakorlata. Ez azt jelentette, hogy a szentmise egész tartamára kihelyezték az oltárszekrény tetején lévő trónusra az Oltáriszentséget egy úrmutatóban, hogy akár egy órán keresztül is lehessen nézni azt/Őt, amit/Akit a pap csak a perc töredékéig mutat fel átváltoztatás után.

A másik ok a 13. századra megjelenő egyházon belüli eretnek tanítások, és az azokhoz kapcsolódó ún. Eucharisztikus viták (pl. Lanfrancus és Tours-i Berengarius, vagy Radbertus és Ratramnus vitája) jelensége. Ezekben Jézus Krisztus Oltáriszentségben való jelenlétét kérdőjelezték meg, mondván, hogy ezek csak egyszerű

jelek, amik az utolsó vacsorára emlékeztetnek minket. Erre is válaszolt az Egyház ezzel az ünneppel, ami egyrészt világosan kifejezi és érzékelhetővé teszi az Egyház Oltáriszentséggel kapcsolatos hitét, másrészt meg is akarja abban erősíteni tagjait.

Mindehhez hozzájárult Lüttichi Szent Julianna többszöri látomása 1209-ben, mely alapján sürgette, hogy az Eucharisztia tiszteletére egy külön ünnepet vezessenek be. Ez meg is történt 1246-ban, amikor is először csupán a Lüttichi Egyházmegye területén vezették be az ünnepet, majd 1264-ben IV. Orbán pápa kiterjesztette azt az egész Egyházra. Az ő kérésére írta meg Aquinói Szent Tamás az ünnep liturgikus szövegeit.

A fent említett célokat hívatott tehát szolgálni az úrnapi körmenet, vagyis, hogy megünnepelje és láthatóvá tegye az Oltáriszentségben köztünk lévő Krisztust, továbbá, hogy tanúságtételül szolgáljon a világ számára az Eucharisziába vetett hitünkről. Úrnapi körmenetről először Kölnből van írásos emlék az 1274 és 1279 közötti időszakból, majd a 14. században szinte minden nyugati országban lelkes fogadtatásra és díszes kivitelezésre talált. A Szentostyát eredetileg letakarva vitték körül majd elterjedt a mostrancia, vagyis úrmutató használata, ami láthatóvá is tette a Szentséget egy üvegen keresztül. Németországban aztán lassan összefonódtak a mezei- és könyörgő körmenetek elemei, így alakult ki az a szokás, hogy körmenet közben négy oltárnál négy stációt tartottak, ahol a négy evangélium kezdetét olvasták fel, négy égtáj felé énekeltek, aktuális egyházi és világi ügyekért mondtak könyörgéseket és szentségi áldásban részesültek. A barokk korban aztán egy monumentális győzelmi körmenetté dagályosodott az úrnapi körmenet. Nem véletlenül, hiszen ez az idő a reformációra adott katolikus megújulás korszaka, melynek egyik eszköze a barokk művészet volt. A reformátorok tanításukban ismét kikezdték az Oltáriszentségbe vetett hitünket, így ez ismét választ kívánt, és kapott is. Azonban a barokk kori körmenetek már inkább demonstrációknak tekinthetők, mint az áhítat kifejezőeszközének. Pompásan díszített kocsikon élőképeket vonultattak fel, megjelenítendő mind a bibliai előképeket, mind más egyéb vallásos témákat, melyeknél sokszor már egyáltalán nem volt világos az Eucharisziával való kapcsolat (pl. Szent György, amint leszúrja a sárkányt). Ezek a körmenetek megjelenésüket tekintve „ipari tanulók” lehettek a Debreceni Virágkarneválhoz képest. A felvilágosodás aztán mindebből a forgatagból csak szegényes elemeket őrzött meg, pontosan azért, hogy a lényeg el ne vesszen.

(folytatás következik.)

László atya

Az elsőáldozás egy életre szól

Nagy izgalommal készültünk az elsőáldozásra. Nagyon örültünk, amikor először magunkhoz vehettük a Szentostyában jelen lévő Jézust. Külön öröm volt számunkra, hogy mi ketten, ikertesók, együtt áldozhattunk először. Hálásak vagyunk, hogy Laci atya és Moncsi néni felkészített minket. Szerettük (és továbbra is szeretjük) Laci atya humorát és Moncsi néni viccelődéseit. Emlékezetes maradt a prédikáció és maga az áldozás is. Azóta már többször is áldoztunk (és fogunk is). Jó érzés, hogy már nem kiskeresztet kapunk a homlokunkra, hanem Jézus testét vehetjük magunkhoz. **Podmaniczki Adél és Dani**

Szerettem járni a pénteki hittanokra. Engem Teréz néni is sokat tanított, és az elsőáldozás nagyon jó volt.

Metz Mira 4.o.

Galgamenti kirándulás

Az elmúlt szombaton Pécelen került megszervezésre az immár hagyományos Galamenti régió kirándulása.

A mindössze 16 fős, de annál lelkesebb csapat a templomkertben találkozott, hogy innen indulhasson a kb. 12 km-es túrakör

megtétele. A csoportban nagy számmal képviseltették magukat a helyi közösség tagjai, de érkeztek hozzánk páran Gödöllőről, Veresegyházról, Hatvanból, sőt Vácról is, Bezák Tamás atya személyében. A kirándulás első állomása a Kishársas tanyavilága volt. A verőfényes napsütés kedvezett a jó hangulatnak, és hogy a régen látott jó is merősök újra felvegyék a fonalat, mielőtt a táborban találkoznának.

Az erdősáv szélén az árnyékban meghúzódva részt vettünk egy szabadtéri szentmisén, valamint meghallgattunk egy előadást. A nap mottója a „Boldogok a békességszerzők.” szentírási idézet volt. A tanítás fontos része volt, hogy ahhoz, hogy Krisztus tanúi tudjunk lenni a világban először is magunkban és személyes kapcsolatainkban kell megvalósítanunk az ő békéjét.

Ezt követően az útvonal a volt szovjet laktanya felé vette az irányt, ahol vidám játék következett. Hazafelé jövet megpihentünk a Milleniumi emlékműnél, majd a körúton lecsurogva visszaérkeztünk a templomhoz. Aki nem sietett a vonatra, annak még egy fagyi is belefért a Tiramisu cukrászdában.

Az út kellemesen elfárasztott mindannyiunkat, de a találkozás öröme és a jókedv feledtetni tudta velünk. Az a tény, hogy a zivatar is csak azután zúdult le az égből, miután mindannyian hazatértünk bizonyította számunkra, hogy aznap Isten is velünk tartott és jól érezte magát köztünk. Reméljük, hogy a táborban is így lesz.

Csokonay Ágnes

A gyógyulás megőrzése

Egy lelkipásztor tanúságtételét szeretném megosztani ebben a témában.

Ebből a történetből is jól látszik, hogy a gonosz jöhet, hogy megpróbálja elvenni a gyógyulást, de Jézus Krisztusban nincs hatalma felettünk.

„A feleségem megszabadult az asztmától, ami 20 éven át gyötörte. Nyaralni készültünk éppen, de előtte egy orvosi vizsgálaton kiderült, hogy csomó van a mellében. (Előtte egy évvel az édesanyjánál rosszindulatú daganatot állapítottak meg, amiből Isten meggyógyította.)

Ezzel a rossz hírral indultunk el, és amikor kiértünk a tengerpartra, a feleségemnek folyjni kezdett az orra, égni kezdett a torka és a szeme is könnyezni kezdett. Egy hang szólalt meg (belső hallásban): „Látod ebből sem gyógyultál meg, és a csomóból sem fogsz.” A feleségem azonnal ellene mondott ennek a hangnak imában és megvallotta a hitét: „De igen Isten meggyógyított ebből is és abból is. Dicsőség érte Neki. Mert az Ige azt mondja a János 8, 36-ban: "Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.” Abban a pillanatban minden orrfolyás, könnyezés és égő érzése megszűnt! Néhány hét múlva, amikor haza mentünk és újabb vizsgálat történt, már nem találtak semmiféle csomót!”

Tehát a gonosz jönni fog, amire Jézus figyelmeztetett bennünket: „*A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson*”, azonban azt is mondja: „*én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.*” (Jn.10.10) Amen!

A következő Gyógyító gyógyító imaest június 25-én 15.30-17.30-ig lesz templomunkban a Péceli Imádság Háza szolgáló imaközösség szervezésében. Várunk mindenkit szeretettel! Az imaest során egyenként is imádkozunk imakérőként.

Aranyosmaróthy Katalin

KIADJA A MAGYAROK NAGYASSZONYA RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG, PÉCEL.

Szerkeszti a plébános engedélyével: Csokonay Anna, Varga Ili.

Az újságba szánt írásokat a következő e-mail címre várjuk: plebania.hirlevel@gmail.com

Az írások tartalmáért a szerző nevével vállalja a felelősséget!

Pécel, 2022. Jún. 19 – 26.

Évközi XII. hét

	Jeles napok	Szentmise	Miseszándék	Egyéb programok
18	SZOMBAT		+Elvira, Géza és Antal	Szentségimádás: 19:00-20:00
19	VASÁRNAP	ÚRNAPJA – KRISZTUS SZENT TESTE ÉS VÉRE	Előesti sztm: 18:00 10:30 18:00 Besnyő József és fel Adamicska Paula, Sziráki Mihály és fel Besnyő Julianna l.ü. élő és + cstg-ok	
20	HÉTFŐ		a Szita és Vida csal + tagjai	I-II. Bibliakör 19:00
21	KEDD	Gonzága Szt Alajos	é Mária	Csendes Szentségimádás 19:30-21:00
22	SZERDA	<i>Fischer Szt János és Morus Szt Tamás</i>	+Tibor lelki üdvéért	
23	CSÜTÖRTÖK	KERESZTELŐ SZT JÁNOS SZÜLETÉSE	—————	Szentségimádás: 8:00-10:00; 19:00-21:00
24	PÉNTEK	JÉZUS SZENT SZÍVE	+Ágnes l.ü.	
25	SZOMBAT	A BoldogságosSzűz Mária Szepiötelen Szíve	Előesti sztm: 18:00 élő gyermekek, unokák	
26	VASÁRNAP	ÉVKÖZI 13. VASÁRNAP	FOGADALMI ÜNNEP: 10:30 18:00 Jubiláns házaspárok és cstg-jaik; Egyházközség +Bedzsula Antal l.ü.	

- Úrnapján teljes búcsút nyerhet az a hívő, aki templomon belül vagy azon kívül végzett szentséges körmeneten, elsősorban az úrnap körmeneten áhítattal részt vesz.
- Júniusban a Jézus Szíve litániát imádkozzuk hétfő-szerda a reggeli szentmisék után, csütörtök reggel a Rózsafüzér Társulat imaórájának keretében, péntek-vasárnap az esti szentmisék előtt negyed órával.
- Hétfőn este 7 ó-tól a két Bibliakörös csoportnak együtt lesz egy kötetlen évad záró alkalom.
- Jövő vasárnap 10:30-kor tartjuk az Egyházközség fogadalmi ünnepét Jézus Szentséges Szíve tiszteletére. A szentmise a templomban lesz, ahonnan ünnepélyes körmenetben vonulunk hátra a templomkertben lévő Jézus Szíve szoborhoz a fogadalom megújítására.
- Jövő vasárnap a 10:30as misében megáldjuk a jubiláns házaspárokat és velük együtt adunk hálát.